

ע"פ 25689/11/16 - מדינת ישראל - רשות הטבע והגנים נגד זאב צל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ע"פ 25689-11-16

בפני: כב' הנשיאה רויטל יפה-כ"ץ, אב"ד

כב' השופט יואל עדן

כב' השופטת גילת שלו

המערערת:

מדינת ישראל - רשות הטבע והגנים

על ידי ב"כ עו"ד יאיר הלר

נגד

המשיב:

זאב צל

על ידי ב"כ עוה"ד אריה נייגר ואמיר פיש

פסק דין

השופט יואל עדן

1. זהו ערעור על החלטת בית משפט השלום באילת מיום 26.9.16 בה הורה על "**מחיקת הנאשם 2 מכתב האישום**".

המערערת הגישה כתב אישום לבית משפט השלום באילת, בעבירה של פגיעה בערך טבע מוגן, כנגד ארבעה נאשמים - 1. קו צינור אילת אשקלון בע"מ 2. זאב צל 3. מרינה דרומית דיורס בע"מ 4. אייל בר ציון.

המשיב, הוא הנאשם 2, העלה טענה מקדמית, לפיה כתב האישום אינו מגלה עבירה כנגדו.

בהחלטה מיום 25.1.16 התקבלה טענת המשיב, ובית המשפט אפשר למערערת לתקן את כתב האישום, באופן שיתייחס מפורשות לחלקו של המשיב ולאחריותו הישירה לעבירה שבוצעה. לאחר הגשת כתב אישום מתוקן, העלה שוב המשיב (הנאשם 2) אותה טענה מקדמית, כי כתב האישום (כעת המתוקן) אינו מגלה כנגדו עבירה.

בהחלטה שניה (מיום 26.9.16) התקבלה טענת המשיב ונקבע כי עובדות כתב האישום המתוקן אינן מגלות עבירה אותה ביצע, ולאור כך שניתנה למאשימה האפשרות לתקן את כתב האישום, הורה בית המשפט על מחיקת הנאשם 2 מכתב האישום. על החלטה שניה זו הוגש הערעור.

2. על פי כתב האישום המתוקן המשיב (נאשם 2) היה בזמנים הרלבנטיים מנהל בנאשמת 1, אשר החליטה לבצע עבודות של הסרת מפגעים בנקודות קשירה של אוניות בנמל אילת.

סעיפים 6 ו-7 לכתב האישום המתוקן כוללים את העובדות ביחס למעשים המיוחסים למשיב, והם הוספו לכתב האישום המתוקן, בנוסח הבא:

"6. לאחר אישור התקציב ע"י קצאא ומתן אישור על כך לנאשם 2, יזם הנאשם 2 פניה למרינה לצורך התקשרות מחייבת לאור העובדה שמרינה ביצעה במהלך שנת 2011 עבודות דומות עבור קצאא בשטח הנמל.
7. הנאשם 2 ידע שביצוע עבודה זאת כפוף לאישור המאשימה בשל נזק צפוי לערכי טבע מוגנים, אך לא בדק או וידא, עובר לביצוע, כי ניתן אישור מתאים מטעם המאשימה".

בהמשך כתב האישום מתואר כי נחתמה ע"י הנאשמת 1 הזמנת עבודה מנאשמת 3, ובמהלך העבודות נחתכו כלונסאות אשר נפלו לקרקעית הים, והעבודות גרמו לפגיעה קשה באלמוגים ובערכי טבע מוגנים נוספים.

3. בתגובת המערערת לטענה המקדמית שהועלתה ע"י ב"כ המשיב, נטען כי העובדות המפורטות בכתב האישום המתוקן מגלות כי המשיב יזם פניה לביצוע עבודות וידע על הסיכון לערכי טבע מוגנים, הוא היה חלק מביצוע קודם של עבודות קודמות והיה ער למעורבות הנחוצה של המערערת, לפגיעה אפשרית בערכי טבע, ולעובדה שיש מקום לקבלת היתר מתאים.

נטען כי הגם שההתקשרות הפורמלית בוצעה ע"י התאגיד, הנאשמת 1, הדבר לא היה יוצא אל הפועל לולא היוזמה של המשיב ופעולותיו, ומשכך, מדובר במעשים שביצע באופן אישי והביאו לביצוע העבירות נשוא כתב האישום.

נטען כי לא ייתכן שהמשיב יסתתר מאחורי מסך ההתאגדות וקמה לו אחריות אישית.

בעקבות תגובה זו, ניתנה החלטה ביום 25.8.16 לפיה התבקשה הבהרה של המאשימה האם היא מבקשת לייחס למשיב עבירה בשל פעולות שביצע באופן אישי או מכוח היותו בעל תפקיד (אורגן), לאור כך שנאמר בהחלטה כי עולה לכאורה סתירה בין עובדות שנטענו בתגובה לבין טיעון משפטי שהועלה בה. בהבהרה שהוגשה נכתב כי בהתנהגות אורגנים יש כדי להטיל עליהם אחריות אישית נוכח מעשיהם, ויש בה כדי להחיל אחריות פלילית על האורגן, וכי אין סתירה, והוסיפה כי מעשיו של המשיב בוצעו באופן אישי תוך מודעות, ואולם, הוא לא ביצע אותם עבור עצמו אלא עבור ובשם הנאשמת 1 בכובעו כאורגן מחייב בתאגיד, ומשכך לא רק שכשל באופן אישי ועליו לשאת באחריות למעשיו, אלא גם חייב את התאגיד אותו הוא משרת באחריות בתוצאות מעשיו מכוח תורת האורגנים.

4. לטענת המשיב העובדה שהוא חתם על ההתקשרות עם הנאשמת 3, אינה קושרת אותו אישית לביצוע העבירה בה נאשמות הנאשמות 1 ו-3, בשל כך שבעשותו כן, לפי הנטען, פעל כאורגן של הנאשמת 1.

נטען כי כל תאגיד פועל באמצעות האורגנים שלו, ותאגיד אינו אלא מוסד מופשט, ומטעם זה דאג המחוקק במרבית

החיקוקים העוסקים במטריה דומה, לדאוג בהוראה ספציפית להטיל אחריות על האורגן הרלבנטי בתאגיד, וכי הדבר לא נעשה בחוק גנים לאומיים, ואין מחלוקת כי המשיב לא עשה באופן אישי במו ידיו מעשה שהביא לפגיעה בערך טבע מוגן, וגם לא גרם לחברה לפעול לטובתו האישית ככלי להשגת תועלת אישית, ופעל אך ורק במסגרת תפקידו כנושא משרה בנאשמת 1 ולא כצד להסכם בין הנאשמת 1 לבין הנאשמת 3.

בתגובתו לתשובת המערערת לטענה המקדמית, טען ב"כ המשיב כי גם לאחר תשובת המערערת וההבהרה, לא הושלם החסר שבכתב האישום המקורי, ונטען כי על פי תשובת המערערת הנאשמת 1 היא שהתקשרה עם הנאשמת 3 לביצוע העבודות, ולא המשיב, וכי כל מעשיו של המשיב נעשו אך ורק במסגרת תפקידו בנאשמת 1.

נטען כי טענת המערערת שהמשיב בהתנהגותו מקיים את כל יסודות העבירה, אינה עולה בקנה אחד עם האמור בכתב האישום.

נטען כי אין בחוק גנים לאומיים כל דרישה לקבלת היתר לביצוע עבודות המתוארות בכתב האישום, וכי ההיתר נדרש **"כאשר יש כוונה לפגוע בערך טבע מוגן (מחמת צורך כלשהו)"**. וכי לא נטען כי למי מהנאשמים הייתה כוונה כזו, וכונתם הייתה לבצע עבודה הנדסית בתחום השמורה.

5. בהחלטה מיום 26.9.16 שהיא ההחלטה השנייה בטענה המקדמית שהועלתה ע"י המשיב, נקבע כי **"לא ניתן להעמיד לדין אורגן של תאגיד, בגין מעשיו של התאגיד, בהעדר הוראה מפורשת, המקנה סמכות שכזו"**.

באשר לטענה, כי המשיב נושא באחריות אישית נקבע, כי **"המאשימה, במסגרת כתב האישום המתוקן, אמנם פרטה את פעולותיו של נאשם 2 לקידום ההתקשרות בביצוע העבודות, אולם הבהירה בתגובתה לטענה המקדמית כי הנאשם 2 פעל בשמה של נאשמת 1, מתוך רצון לקדם את אינטרס התאגיד. עוד הבהירה המאשימה כי הנאשם 2 לא פעל באופן אקטיבי, דהיינו לא ביצע את העבודות מתחת לפני המים, אלא שלולא יוזמתו ופעולותיו לקידום ביצוע העבודות הללו לא היו יוצאות לפועל, זאת כאשר הוא אינו דואג לקבלת היתר לביצוע הפעולות"**.

בית המשפט קובע, כי טענה זו של המערערת מבקשת לבסס את העבירה ביחס למשיב על מחדל בכך שלא דאג לקבלת ההיתר לביצוע העבודות, אולם, אין חובה בדין או בחוזה לקבלת היתר שכזה, ובהעדר מקור חובה לפעול לקבלת ההיתר, אין בהתנהגות המחדלית של המשיב ככל שהיא קיימת, כדי לבסס קיומה של עבירה על פי העובדות הנטענות בכתב האישום המתוקן. בית משפט קמא הוסיף כי לטעמו גם אם היה קיים מקור חובה לפעול, הרי פעולותיו של המשיב, לרבות אי בדיקת קיומו של היתר, הן פעולות שביצע כאורגן של החברה **"ועובדת היותו מודע לצורך לקבלת היתר שכזה, אין בה כדי לשנות מהות חלקו כאורגן ולא כמבצע ישיר ונפרד מהחברה"**.

לסיכום נקבע: **"לפיכך, ועל אף שמכתב האישום המתוקן עולה כי הנאשם 2 ביצע פעולות לקידום ההתקשרות**

והעבודות, הללו נעשו אך ורק "בכובעו" כאורגן של נאשמת 1 ולא "בכובעו" כאדם פרטי".

מכל האמור, הורה בית משפט קמא על "מחיקת" הנאשם 2 (המשיב) מכתב האישום.

6. בהודעת הערעור חוזר ב"כ המערערת על הטענות שנטענו בפני בית משפט קמא, ונטען כי טעה בית משפט קמא משקבע שלא ניתן להאשים אורגן של תאגיד בהעדר הוראה מפורשת בחוק, ולעניין קבלת היתר, נטען כי הוראת החוק אשר בכתב האישום נוקבת בחובה לקבלת היתר.

נטען כי מהחלטת בית משפט קמא עולה היפוך של תורת האורגנים, וכי כאשר אורגן פועל בשם תאגיד ועובר עבירה או מבצע מחדל חמור במסגרת עבודתו, הרי שיש בפעולותיו או במחדלו לחייב פעמיים, הן את התאגיד בשמו פעל והן את עצמו כמבצע בצוותא את העבירה.

ב"כ המשיב טען כי תורת האורגנים פועלת בכיוון אחד וניתן לייחס לתאגיד אחריות בגין מעשי נושא משרה, אך למשיב לא מיוחס כי פגע באלמוגים, ואף יסוד מיסודות העבירה, ואין בכתב אישום כל עובדה המייחסת לו פגיעה באלמוגים, וכל שמיוחס לו הוא שלא דאג שיהיה היתר, אולם נטען כי קיומו של היתר אינו חלק מנסיבות העבירה.

7. לאחר שנשמעו הצדדים ונבחנו טענותיהם, המסקנה היא כי ערעור זה בדין יסודו, עובדות כתב האישום המתוקן מגלות עבירה שבוצעה ע"י המשיב (הנאשם 2) באופן אישי, ויש להורות על ביטול החלטת בית משפט קמא מיום 26.9.16.

הדין בתורת האורגנים אינו רלבנטי לעניינו של המשיב. בחינת קיומה או העדרה של אחריות המשיב למעשים המיוחסים לו, אינה מבוצעת על פי תורת האורגנים, אלא על פי הכללים הרגילים הקיימים בדין הפלילי לבחינת אחריותו של נאשם.

עניינה של תורת האורגנים, אשר עוגנה במסגרת סעיף 23(א)(2) לחוק העונשין, הינו בהטלת האחריות על התאגיד מכוח מעשיו של האורגן [ר' ע"פ 99/14, 1829/14, 1899/14 מ"י נ' מדר ואח' (25.12.2014), סעיפים קיב' - קלא' לפסק הדין; וע"פ 3027/90 חברת מודיעים בינוי ופיתוח בע"מ נ' מ"י פ"ד מה(4), 364 (שניתן לפני תיקון 39 לחוק העונשין במסגרתו חוקק סעיף 23(א)(2)); וכן ע"פ 2560/08 מ"י רשות ההגבלים העסקיים נ' ירון וול ואח' (6.7.2009, סעיפים עז' - עט').]

בתורת האורגנים כמו גם בעיגונה בחקיקה במסגרת סעיף 23(א)(2) לחוק העונשין, אין כדי להוות מקור נורמטיבי לבחינת אחריותו של הפרט, אורגן או כל בעל תפקיד בחברה.

אחריותו האישית של בעל תפקיד בחברה נבחנת על פי מעשיו שלו ועל פי הוראות הדין הפלילי כבהתייחס לכל מעשה עבירה. ולצד זאת, כאשר קיים חיקוק מתאים, גם מכח אחריות שילוחית, אך אין זה המקרה.

היותו של אדם בעל תפקיד בחברה אין בה כדי לפטור אותו מאחריותו הפלילית למעשיו שלו, זו נבחנת על פי מעשיו, ואין

בהיותו אורגן כדי להוסיף או לגרוע לשאלה אם תוטל עליו אחריות, אם לאו.

המקור הנורמטיבי לבחינת אחריות אישית של מי אשר פועל עבור או בשם חברה, יכול להימצא משני מקורות מרכזיים - האחד, אחריותו האישית מכוח מעשיו שלו, ובמסגרת זו יש לבחון את התקיימות יסודות העבירה המיוחסת לו, הן היסוד העובדתי והן היסוד הנפשי, בהתייחס למעשיו שלו. המקור השני האפשרי להטלת אחריות על בעל תפקיד בחברה, הינו מכוח הוראות דינים ספציפיים המטילים במקומות מסויימים אחריות שילוחית לבעל תפקיד מסוים, כאשר התאגיד עובר עבירה, וזוהי למעשה הטלת אחריות שילוחית על היחיד בעל התפקיד בחברה, מכוח דין ספציפי שהורה כן.

ענייננו בבחינת אחריותו האפשרית של המשיב מכוח העובדות הנטענות בכתב האישום, בשל האחריות האישית, החלופה הראשונה דלעיל. זאת בדרך שברגיל נבחנת אחריותו של אדם במסגרת הדין הפלילי.

האפשרות השנייה להטלת אחריות - מכח אחריות שלוחית, אינה קיימת, בהיעדר הוראת דין ספציפית לעניין זה, אולם אין בכך כדי לשלול הטלת אחריות מכח האפשרות הראשונה.

8. משמועלית טענה מקדמית מכוח סעיף 149(4) לחסד"פ, על כי העובדות המתוארות בכתב אישום אינן מהוות עבירה, הרי שבחינת הטענה מבוצעת על בסיס נוסחו של כתב האישום.

סעיפים 6 ו-7 לכתב האישום המתוקן, אשר הוספו לאחר ההחלטה הראשונה של בית משפט קמא, כוללים עובדות אשר ככל שיוכחו במהלך שמיעת ראיות, יש בהן כדי הקמת יסודות העבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום, לפי סעיף 33(ג) לחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה, תשנ"ח - 1998, ולפי תקנה 3(א) לתקנות גנים לאומיים, שמורות טבע ואתרי הלאום (איסור פגיעה בערכי טבע מוגנים, תשמ"ד-1983).

סעיף 33(ג) לחוק גנים לאומיים, קובע: **"לא יפגע אדם בערך טבע מוגן, אלא בהיתר כללי ומיוחד מאת המנהל"**.

סעיף 3(א) לתקנות גנים לאומיים קובע: **"לא יפגע אדם בערך טבע מוגן, אלא לפי היתר מאת המנהל"**.

כתב האישום המתוקן מייחס למשיב (הנאשם 2), כי הוא יזם את הפניה לנאשמת 3 לצורך ההתקשרות באותן עבודות אשר לבסוף בגינן, נטען כי נפגעו ערכי טבע מוגנים. זאת ועוד, כתב האישום המתוקן מייחס למשיב את הידיעה הן שביצוע העבודה כפוף לאישור המערערת, והן כי נזק צפוי לערכי טבע מוגנים, וכי למרות זאת, לא בדק ולא וידא עובר לביצוע כי ניתן אישור מתאים מטעם המערערת.

בעובדות אלו, אשר מפורטות בכתב האישום המתוקן, יש כדי הקמת אחריות מכוח סעיפי העבירה דלעיל, ככל שיוכחו.

העובדה שהמבצע בפועל של העבודות אשר פיזית גרמו לפגיעה בערכי הטבע המוגנים הינו גורם אחר, חברה אחרת

באמצעות גורמים מטעמה, אין בה כדי לגרוע או לבטל את אחריות המשיב, אשר על פי עובדות כתב האישום המתוקן הוא זה אשר פועל לצורך ההתקשרות המחייבת בין הנאשמת 1, מזמינת העבודה, לבין הנאשמת 3 מבצעת העבודה, ובכך גורם להוצאתו אל הפועל של תהליך שתחילתו בהתקשרות לביצוע עבודות אשר צפוי מהן נזק לערכי טבע מוגנים, והמשכו בפגיעה בהם.

עובדות כתב האישום המתוקן מפרטות ביצוע אישי של המשיב את העובדות המקימות עבירה המבוצעת על ידו במשותף עם אחרים.

המשיב, על פי כתב האישום המתוקן, הוא שיוזם התקשרות מחייבת של תאגיד עם תאגיד אחר לביצוע עבודות הפוגעות בערכי טבע מוגנים, ללא היתר לכך. בכך הוא מהווה גורם המביא במעשיו לפגיעה בערכי הטבע המוגנים. מעשיו הם חלק מרכזי בשרשרת הפעולות המביאה לפגיעה. זהו ביצוע ישיר, יחד עם אחרים של היסוד העובדתי בעבירות המיוחסות לו, והכל כאשר מפורט בכתב האישום המתוקן גם היסוד הנפשי הנדרש.

9. עצם העובדה שהפעולה של המשיב מבוצעת עבור תאגיד, אין בה כדי לשלול את אחריותו.

אפנה לע"פ 4946/07 **עלי מקלדה נ' מ"י** (19.2.2009), שם נקבע כי אין לקבל שלילת אחריות פלילית מן הטעם שאדם פעל כאורגן או שלוח של תאגיד:

"אכן, אין לקבל מצב שבו נושא משרה אינו נושא באחריות פלילית למעשה שעשה אך מן הטעם שפעל כאורגן או שלוח של התאגיד ובמטרה להיטיב עמו. כמי שפועל בתאגיד אחראי אותו נושא משרה בפלילים אישית אם הוא מקיים בעצמו את יסודותיה של העבירה שבגינה הוא מואשם. אחריות התאגיד במצב זה, לאותה עבירה או לעבירה אשר לשם גיבושה נדרשות נסיבות אחרות, מצטרפת לאחריות האורגן אך היא אינה בהכרח מבטלת אותה (עניין מודיעים; ראו גם ע"פ 137/79 גלנט נ' מדינת ישראל, פ"ד לה (3) 746, 748 (1981); ע"פ 5734/91 לאומי ושות' בנק להשקעות בע"מ נ' מדינת ישראל, פ"ד מט (2) 4, 23 (1995)). בהקשר זה יצוין, כי גם עבירות שהרכיב העובדתי שבהן הוא מחדל של היעדר פיקוח או אי מניעתה של התנהגות עבריינית של גורמים אחרים בתאגיד עשויות לגבש אחריות אישית וישירה שכן גם בעבירות אלה קיים רכיב התנהגותי המתבטא בהפרת חובת הפיקוח (לדרמן, בעמ' 126)".

עוד אפנה לע"פ 7295/95 **דיסנצ'יק נ' מ"י**, פ"ד נא(2), 193, שם, נקבע כי:

"עקרונית, אחריותו של אורגן הפועל בתאגיד יכולה לנבוע משני מקורות עיקריים:

האחד, אם האורגן מקיים, על-ידי התנהגותו שלו, את היסודות (העובדתיים והנפשיים) של עבירה. "בני האדם הפועלים בתאגיד אחראים בפלילים אישית, אם הם מקיימים את יסודותיה של הנורמה" (ע"פ 3027/90 חברת מודיעים בינוי ופיתוח בע"מ נ' מדינת ישראל (להלן - פרשת חברת מודיעים [1]), בעמ' 384). לעניין זה, ייתכן שהאורגן יהא מבצע העבירה (בצוותא או עם אחר). ייתכן, כמובן, שהאורגן הוא צד לעבירה שלא כמבצע, אלא כמשדל או כמסייע. אחריות זו היא אישית. היקפה נקבע על-פי היסודות העובדתיים והנפשיים הקבועים בעבירה הפלילית שבה הוא הואשם. אין היא מותנית באחריותו הפלילית של התאגיד. המקור השני לאחריות האורגן עשוי להיות בהוראת דין הקובעת כי האורגן יהא אחראי בפלילים אם התאגיד אחראי בפלילים. אחריות זו היא במהותה כעין-שילוחית. האורגן עצמו אינו אחראי אישית בפלילים. האחריות הפלילית מוטלת עליו משום אחריותו הפלילית של התאגיד. באין אחריות פלילית על התאגיד, אין האורגן אחראי".

הנה כי כן, על פי החלופה הראשונה, של הטלת אחריות פלילית בגין מעשיו של בעל התפקיד, אחריותו הפלילית אינה מותנית בקיומה של אחריות פלילית של התאגיד.

עצם העובדה שנושא המשרה פעל כאורגן או כשלוח של התאגיד ובמטרה להטיב עמו, אין בה כדי להביא למצב בו הוא אינו נושא באחריות פלילית למעשה שעשה.

מי שפועל בתאגיד אחראי באופן אישי אם הוא באופן אישי מקיים במעשיו או במחדליו את יסודותיה של עבירה. אחריותו זו מנותקת משאלת אחריות התאגיד.

מכל האמור, יש בעובדות כתב האישום המתוקן כדי להוות עבירה על פי הוראות הדין אשר פורטו בו.

אין מדובר בהטלת אחריות בגין מחדל, אלא הטלת האחריות הינה בגין המעשה אשר כפועל יוצא ממנו, על פי כתב האישום המתוקן, בוצעה פגיעה בערך טבע מוגן. מעשה כזה, על פי הדין, אסור, אלא אם ניתן היתר, וכזה לא ניתן. משכך, העבירה הינה בגין המעשה.

העובדה עליה ביסס בית משפט קמא את מסקנתו (סעיף 10 להחלטה מיום 26.9.16), על כי פעולותיו של המשיב נעשו "בכובעו" כאורגן ולא "בכובעו" כאדם פרטי, אין בה כדי להביא לשלילת אחריותו האישית בגין המעשים שהוא ביצע בעצמו.

כתב האישום מפרט את ידיעתו של המשיב הן דבר הנזק האפשרי מהמעשים האמורים, והן דבר הצורך בקבלת אישור המערערת בשל הנזק הצפוי. משכך, עובדות כתב האישום המתוקן מתייחסות גם ליסוד הנפשי הנדרש להשתכללות האחריות הפלילית על פי העבירות המיוחסות למשיב. יש להוסיף כי אין מקום לטענת המשיב בדבר דרישת יסוד נפשי של

10. אשר לאפשרות הטלת אחריות מכח החלופה השנייה - אחריות שילוחית של המשיב בגין אחריות התאגיד (הנאשמת 1) - ייאמר תחילה כי כתב האישום המתוקן אינו מייחס עבירה מכוח האחריות השילוחית, וגם ב"כ המערערת לא טענו לכך. אין לקבל בהקשר זה את הפרשנות אשר ניתנה בהחלטה לטענות ב"כ המערערת, ואולם, גם אם כן הייתה טוענת המערערת, הרי שבחינה צריכה להיות של כתב האישום המתוקן כנוסחו.

אכן, לא ניתן להעמיד לדין אורגן של תאגיד בגין מעשיו של התאגיד בהעדר הוראה מפורשת בחוק. ואולם, ענייננו לא בהטלת אחריות על המשיב מכוח מעשי הנאשמת 1, התאגיד, אלא מכוח מעשיו שלו. הטלת האחריות המתבקשת איננה מכוח האחריות השילוחית אלא מכוח אחריותו הישירה.

משמגלה כתב אישום אחריות ישירה, ומשעצם העובדה שהפעולה נעשתה במסגרת היותו של נאשם בעל תפקיד בתאגיד אינה פוטרת מאחריות זו, הרי שאין לקבל את הטענה המקדמית.

אכן, אין ביחס לעבירות המיוחסות למשיב בכתב האישום המתוקן הוראת חוק המטילה אחריות שילוחית (כפי שיש לדוגמא במסגרת סעיף 119 לחוק מס ערך מוסף, תשל"ו-1975). אולם, עסקינן בהטלת אחריות אישית על אדם בשל מעשיו שלו, ולא בהטלת אחריות שילוחית עליו בגין מעשי תאגיד. מכאן שהיעדר הוראת חוק כאמור אינה משפיעה על הטלת האחריות האישית. אין מדובר ב"הסדר שלילי". קבלת פרשנות שכזו נוגדת את הדין הקיים, ומשמעותה ביטול אחריות אורגן למעשיו שלו, ומתן פטור או חסינות למעשי אורגן המבוצעים על ידו באופן אישי, עבור התאגיד.

11. מכל האמור, הערעור בדין יסודו.

עובדות כתב האישום המתוקן מהוות עבירה לפי הוראות החיקוק המפורטות בכתב האישום המתוקן.

העובדות מתייחסות הן ליסוד העובדתי והן ליסוד הנפשי, וככל שיוכחו במידה הנדרשת בדין הפלילי, הרי שיהיה בכך כדי להביא להרשעת המשיב בהן.

יש להורות על ביטול החלטת בית משפט קמא מיום 26.9.16, וביטול ההוראה על "**מחיקת**" המשיב מכתב האישום.

לבקשת האי כוח הצדדים, פסק הדין יישלח אליהם בדואר.

ניתן היום, י"ח טבת תשע"ז, 16 ינואר 2017, בהעדר הצדדים.

גילת שלו, שופטת

יואל עדן, שופט

ר. יפה-כ"ץ, נשיאה
אב"ד